

Bereti Gábor

Búcsú a réttől

Mákgubókban hoztuk a mécsket.
Kékes, lidérces fényeket ültettünk
a borzongó fűcsomók közé. Grőbe
ezüst szelencékből szitakötőket
röptetett az égig. A lemenő Nap,
mint millió drágakő tündöklött
a szárnyakon. Gyuri énekelt. Pedig
köd se volt, dala mégis paradús,
pentaton hangokon terült el a földeken.
S én, ki majd messziről érkezem, ott
állok a horizont szélén. Mögöttem
a végtelen, a híres hermeneutikai
szakadék – ahol világokat rendező
rímek szerint él minden, amiben
hiszünk. A hallgatag, s máris vezeklő
Leó szerint, majd mindnyájan
vétkezünk. Meglehet. Bár a patak
most kristálytisztán csobog. Csak ha
már minden életre-halálra,
tudod, akkor majd lehet, hogy
árulás, vér, s hullafolt szennyezi.
De most még itt vagyunk, sokan,
miénk a rét, szívünkben evoét
kiált az ifjúság, s egy emberibb,
boldogabb jövőt remélve búcsúzunk

59 nyarán

Kirándulni a rétre jártunk.
Köpésre a lakóteleptől.
Mégis, messze az emberektől,
ahol csak mi, magunk vagyunk.

Gyuri bakelit lemezt hozott,
bár félt a barázdákba száradt
daloktól. Mari, a kis kokott
ami konyhájukban megmaradt

pár töppedt szendviccsele érkezett.
S a bortól, amit csak úgy lopott,
a hangulat vetélkedett

a végtelennel. Bár Gyuri alatt
széttört a lemez, ő csak dalolt,
dalolt, s messze hangzón énekelt.

Irreverzibilis

Emlék. Szem.
Volt ilyen.
Vörös szívben
kis tükör. Mézes-
kalács. Ha belenéztem,
azt láttam amit bele-
láttam. Az édesanyám
legszebb gyermeke.
De ma gyermek-
e. Vagy sem. Vagy
emlék. Emlékanyag.
Lim-lom. A gyerek-
korom. Ha látnád mi
lett az emlékeinkből.
Nincs visszaút. Csak
amit belelát. Az igyek-
szem. Egér vagy moly
rágta. A habcsík letört.
A tükör félig
vak. Vagy talán egészen.
Emlékszem emlék.
Sem. Volt minden.
Vörös szívben tükör.
S a búcsúban
mézeskalács.

A lányka és a halál (1986, tus, papír, 61×43 cm)

Király Csenge Katica

Engeddel együtt

Engedd el, hogy
nem szeretted őt, csak csodáltad,
ne kapaszkodj a szemszínébe
és vedd át a tegnapi ruhádat,
a nyelvedet se harapd most félbe.
Az ég az arcodra kenődött szappan,
azt mondd, bús volna elengedni,
őt rázod ki a párnahuzatban,
szellőztetsz utána, léte szélnyi.
Engedd el, hogy
kapaszkodsz a képbe,
emléksárkány fröcsköl furcsa tintát,
jódra sírsz, de nem oldódsz a vízben,
két karral és lábbal fogod őt át.
A hinta hint, te körbetáncolásul
oszlopokba foglalod a szárnyad,
-papírból volt, nem tudott repülni,
de nem szeretted őt, viszont csodáltad.

A magasban

Hommage au Balogh Anett (: csúcson)

Akkor lepedőnyi lidérceket
húztál a szám szélére,
egy letépett végtag érzete táncolt a szélben.
Ellazult bőrrel
léptem át a pontvonalon.
A holddomb nyomódott a mellemre,
karcolásokban levegő után
kutatva feltört tériszony.
A dőlés ívét megtalálni álom.

Egyensúlyozók
(1990, olaj, vászon, 200x130 cm)